

jo Alle maa erkjende, at vi til en vis Grad tale om denne Sag som den Blinde om Farverne. Selv det ærede Medlem fra Kolding (Berg), der synes at raade over ganske overordentlige Dplysninger i denne Sag, mangler jo endnu fuldstændig Materiale til at kunne bedømme den. Men dette Materiale lader sig jo ikke tilveiebringe, og det bliver derfor nødvendigt, at Sagen afgjøres i Henshold til, hvad der foreligger. Det er da klart, at her er to Standpunkter, der kæmpe mod hinanden; det ene Standpunkt, repræsenteret af den ærede Regjering og Høje her i Salen, der opstiller som en Grundbetæning, at det er Statens uafviselige Pligt at komme St. Croix til Hjælp, og fordrer, at denne formentlig uafviselige Pligt efterkommes derved, at der i Blinde sendes en Slump Penge til St. Croix. Det er det ene Standpunkt. Det andet Standpunkt er det, der forholder sig noget mere tvivlende lige overfor Sagen. Det synes, som der fra flere Sider, ja, næsten fra alle Sider her i Salen, er en vis Erkjendelse af, at der er, om ikke en Forpligtelse, saa dog en Opfordring for Staten til at yde den betrængte D sin Hjælp. Det er mulig en Blanding af Medlidenhed og af Pligtfølelse lige overfor Vilandtet. En saadan Følelse synes mig at være tilstede efter Alt, hvad der er fremkommet; men man vil, som ganske naturligt er, se sig for, inden man giver sit Bidrag til denne D. Der er ogsaa fremkommet Røster, der antyde et tredje Standpunkt, nemlig: Ikke en Dre over Atlanterhavet; men det er muligt, at dette Standpunkt er opgivet. Naar man nu vil undersøge Sagens nuværende Stilling, vil man se, at den har faaet en ganske mærkvaerdig Form, idet nemlig den Æneste, der har haadt Sind til at fremkomme med positive Forslag, er det Lilleput-Mindretal, der repræsenteres af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Det forekommer mig, at man maa være det ærede Medlem taknemlig for, at han saaledes vil offere sig ved at fremsætte et Forslag, som han selv mener kun skal være et Distussionsforslag, og som han derpaa tager tilbage. Men jeg skulde meget opfordre det ærede Medlem til, naar han har taget sit Forslag tilbage, da atter at fremkomme med det eller med et lignende, for at vi ikke skulle staa med tomme Hænder i denne Sag. Der er fra det Mindretal, der repræsenteres af det ærede Medlem for Kolding (Berg), fremkommet en Antydning om en Kommission, der ønskes nedsat. Det forekommer mig, at de Antydninger, som foreligger, ere temmelig vidtspændende. Jeg tror, at vi ikke bør gjøre os skyldige i den samme Feil, som den høje Regjering har gjort, ved at sammenblande for mange Sager i samme Lovforslag. Regjeringen har, som jeg tidligere har antydnet, blandet Løst og Fast ind i dette Lovforslag, forlangt for Meget og faar derfor Intet. Jeg tror, at vi bør vogte os for at begaa samme Feil, vi bør, som den høitærede Finansminister før sagde, ifjelne mellem de Ting, som

ligge lige for, og de, som kunne vente. Hvad der ligger lige for, er det Spørgsmaal, om der skal ydes noget Bidrag til Vestindien, og om, hvorledes man skal foretage Undersøgelse i Anledning af det stedfundne Dyr. Det Spørgsmaal, som dernæst ogsaa kommer til at foreligge, er, hvorledes man skal reformere, hvorledes man skal forhindre, at lignende Katastrofer finde Sted paa Den som den, der nu har fundet Sted, men det er Ting, der ikke ligge saa siebliffelig for, at de behøve at tages med Fraz. Jeg tror derfor, at man skal indskrænke sig til det første Spørgsmaal, og undersøge, om man skal yde et Bidrag i Form af, hvad der i Dag er kaldt, og hvad ogsaa jeg med et kort Ord vil kalde Krigsskadeserstatning. Vel veed jeg, at der ikke er en fuldstændig Marjagernes Lighed mellem det foreliggende Tilfælde og det, der fandt Sted i Sjælland i 1864, da man i nogenlunde rigeligt Maal erstattede den Stade, som var forvoldt ved Krigen. Det er jo et Dyr, en Opstand, der nu har foreligget, medens det andet var en Krig. Men jeg skal dog drage de ærede Medlemmer til Minde, at den Krigsskadeserstatning, som ydedes efter 1848, jo i Grunden ogsaa ydedes i Anledning af et dæmpet Dyr. Altsaa for saa vidt kan man sige, at der er en vis Marjagernes Lighed tilstede, og at disse fjerne Beboere af den danske Stat have et vist Krav paa ogsaa at blive tagne i Betragtning, ligesom de andre Statsborgere bleve det i lignende Tilfælde.

Naar vi nu gaa over til at undersøge, hvorledes denne Stade bør erstattes, og under hvilken Form Erstatningen bør ydes, skal jeg ikke forbyde mig vidtløftig deri. Jeg skal kun tillade mig at fremhæve, at mig forekommer det, at der er tre forskellige Kategorier, hvorom der kan være Tale. For det Første er der Tale om Føllesufferkogeriet, dernæst er der Tale om Plantagernes ødelagte Værter, Møller og muligt Beboerseshuse, og for det Tredie er der Tale om Frederiksted, hvis Beboere jo i stor Mængde have mistet deres Huse. Hvad de Sidste angaar, for at begynde med dem, forekommer det mig, at det er dem, der have det største Krav paa Erstatning i Analogi med, hvad der tidligere har fundet Sted. Derom vil der neppe blive Tvivl, for saavidt man overhovedet vil anerkjende en saadan Pligt. Gaar jeg dernæst til Plantageeierne, kan jeg ikke undlade atter at fremhæve, hvad det ærede Medlem fra Kolding (Berg), nylig gjorde opmærksom paa, at, hvis der virkelig staaer en saa rig Høst paa Marken, som der siges, er det næsten utænkeligt, at Plantageeierne, der have den særlig privilegerede Stilling, at de kunne optage Laan paa deres Sufferhøst fremfor alle andre Krav, ikke skulde kunne faae Pengemarkedet til at flyde. Jeg kan, skjønt den høitærede Finansminister gjentagne Gange, maasse fire Gange, har bemærket, at Laangtiere saones, ikke forstaa det, medmindre, som det